ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER

της 14ης Μαρτίου 2002 [1]

1. Η Επιτροπή άσκησε, δυνάμει του άρθρου 226 ΕΚ, προσφυγή κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας, με την οποία ζητεί από το Δικαστήριο να καταδικάσει το κράτος μέλος αυτό λόγω παραβάσεως των υποχρεώσεων που απορρέουν από την οδηγία 98/101/ΕΚ [2], περί προσαρμογής στην τεχνική πρόοδο της οδηγίας 91/157/ΕΟΚ του Συμβουλίου για τις ηλεκτρικές στήλες και τους συσσωρευτές που περιέχουν ορισμένες επικίνδυνες ουσίες [3].

Η προσφεύγουσα διατείνεται ότι το οικείο κράτος μέλος δεν τροποποίησε την εσωτερική νομοθεσία του εντός της ταχθείσας προθεσμίας και ότι δεν της παρέσχε καμία πληροφορία σχετικά με τη λήψη μέτρων μεταφοράς στο εσωτερικό δίκαιο της εν λόγω οδηγίας.

I — Η οδηγία 98/101

2. Η οδηγία 98/101 έχει σκοπό να θέσει ένα υψηλό επίπεδο προστασίας του περιβάλλοντος. Για τον λόγο αυτόν, απαγορεύει τη διάθεση στο εμπόριο τόσο ορισμένων ηλεκτρικών στηλών και συσσωρευτών, λαμβανομένης υπόψη της περιεκτικότητάς τους σε υδράργυρο, όσο και των συσκευών εντός των οποίων υπάρχουν ενσωματωμένες αυτού του είδους ηλεκτρικές στήλες και συσσωρευτές, για τη διευκόλυνση της ανακτήσεως των ηλεκτρικών στηλών. Σύμφωνα με το άρθρο 2, πρώτο εδάφιο, τα κράτη μέλη υποχρεούνταν να θεσπίσουν και να δημοσιεύσουν πριν από την 1η Ιανουαρίου 2000 τις αναγκαίες για τη συμμόρφωση προς την οδηγία διατάξεις και να πληροφορήσουν αμέσως την Επιτροπή σχετικά.

II — Εξέταση της προσφυγής

3. Με έγγραφο της 13ης Ιουλίου 2000, η Επιτροπή επισήμανε στην Ιταλική Κυβέρνηση ότι, μολονότι η προθεσμία μεταφοράς της οδηγίας 98/101 στο εσωτερικό δίκαιο παρήλθε, δεν έλαβε καμία πληροφορία σχετικά με τη θέσπιση των αναγκαίων εθνικών μέτρων και ότι, εξ όσων γνωρίζει, η Ιταλική Δημοκρατία δεν εφάρμοζε την οδηγία. Η Επιτροπή κάλεσε επομένως το οικείο κράτος μέλος να καταθέσει παρατηρήσεις εντός δίμηνης προθεσμίας.

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η ισπανική.

2 — Οδηγία της Επιτροπής της 22ας Δεκεμβρίου 1998 (ΕΕ 1999, L 1, σ. 1).

3 — Οδηγία του Συμβουλίου της 18ης Μαρτίου 1991 (ΕΕ 1991, L 78, σ. 38).

4. Δεδομένου ότι δεν έλαβε καμία απάντηση στο εν λόγω έγγραφο, η Επιτροπή απηύθυνε στην Ιταλική Δημοκρατία, στις 17 Ιανουαρίου 2001, αιτιολογημένη γνώμη με την οποία την κάλεσε να τροποποιήσει την εσωτερική νομοθεσία της, τάσσοντάς της, προς τούτο, δίμηνη προθεσμία. Ελλείψει απαντήσεως εκ μέρους των ιταλικών αρχών, η Επιτροπή συνήγαγε ότι το οικείο κράτος μέλος δεν έθεσε σε εφαρμογή την οδηγία 98/101 και, κατά συνέπεια, άσκησε προσφυγή λόγω παραβάσεως στις 24 Αυγούστου 2001.

5. Η Ιταλική Κυβέρνηση, με το υπόμνημα αντικρούσεως που κατέθεσε στις 23 Νοεμβρίου 2001, αναφέρει ότι καταρτίστηκε η διυπουργική απόφαση με την οποία έπρεπε να μεταφερθεί στο εσωτερικό δίκαιο η οδηγία 98/101, απόφαση η οποία θα κυρωνόταν πριν από το τέλος του μήνα και θα κοινοποιούνταν στην Επιτροπή προκειμένου να εξακριβωθεί η νομιμότητά της από τεχνικής πλευράς. Η Ιταλική Κυβέρνηση αναγνωρίζει ότι καθυστέρησε να θέσει σε εφαρμογή την οδηγία, αλλά αναφέρει ότι αυτό δεν απέβη σε βάρος της προστασίας του περιβάλλοντος στην Κοινότητα. Τέλος, η εν λόγω κυβέρνηση φρονεί ότι, αρθέντων των τεχνικών εμποδίων στον τομέα αυτόν, η Επιτροπή θα επιλέξει να παραιτηθεί από την προσφυγή.

6. Εντούτοις, τον Μάρτιο του 2002, δεν υφίστατο κανένα στοιχείο ενδεικτικό της προθέσεως της Επιτροπής να παραιτηθεί. Εξάλλου, κατά πάγια νομολογία, το αντικείμενο της προσφυγής που ασκείται βάσει του άρθρου 226 ΕΚ καθορίζεται από την αιτιολογημένη γνώμη της Επιτροπής, αλλά, και σε περίπτωση παύσεως της παραβάσεως μετά την πάροδο της προθεσμίας του δεύτερου εδαφίου του ίδιου άρθρου, εξακολουθεί να υφίσταται συμφέρον προς συνέχιση της δίκης, προκειμένου να αποδειχθεί η ευθύνη που ενδεχομένως υπέχει το κράτος μέλος έναντι των προσώπων που αντλούν δικαιώματα από τη συγκεκριμένη παράβασή του [4].

7. Σύμφωνα με το άρθρο 249, τρίτο εδάφιο, ΕΚ, η οδηγία δεσμεύει κάθε κράτος μέλος στο οποίο απευθύνεται, όσον αφορά το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, αλλά αφήνει την επιλογή του τύπου και των μέσων στην αρμοδιότητα των εθνικών αρχών. Βάσει του άρθρου 10 ΕΚ, τα κράτη μέλη λαμβάνουν κάθε γενικό ή ειδικό μέτρο κατάλληλο να εξασφαλίσει την εκπλήρωση των υποχρεώσεων που απορρέουν από την παρούσα Συνθήκη ή προκύπτουν από πράξεις των οργάνων της Κοινότητας.

8. Δεδομένου ότι αποδείχθηκε ότι η Ιταλική Δημοκρατία δεν συμμορφώθηκε προς την υποχρέωση μεταφοράς στο εσωτερικό δίκαιο των διατάξεων της οδηγίας 98/101, το Δικαστήριο πρέπει να δεχθεί το αίτημα της Επιτροπής και να καταδικάσει το κράτος μέλος λόγω παραβάσεως, καταδικάζοντάς το στα δικαστικά έξοδα.

4 — Αποφάσεις της 7ης Φεβρουαρίου 1973, 39/72, Επιτροπή κατά Ιταλίας (Συλλογή τόμος 1972-1973, σ. 375, σκέψη 11), της 17ης Ιουνίου 1987, 154/85, Επιτροπή κατά Ιταλίας (Συλλογή 1987, σ. 2717, σκέψη 6), της 18ης Μαρτίου 1992, C-29/90, Επιτροπή κατά Ελλάδας (Συλλογή 1992, σ. I-1971, σκέψη 12), και της 2ας Δεκεμβρίου 1992, C-280/89, Επιτροπή κατά Ιρλανδίας (Συλλογή 1992, σ. I-6185, σκέψη 7).

Πρόταση

9. Βάσει των προεκτεθέντων, προτείνω στο Δικαστήριο να αποφανθεί ως εξής:

1) να αναγνωρίσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, παραλείποντας να μεταφέρει στο εσωτερικό δίκαιο πριν από την 1η Ιανουαρίου 2000 τις διατάξεις της οδηγίας 98/101/ΕΚ της Επιτροπής, της 22ας Δεκεμβρίου 1998, περί προσαρμογής στην τεχνική πρόοδο της οδηγίας 91/157/ΕΟΚ του Συμβουλίου για τις ηλεκτρικές στήλες και τους συσσωρευτές που περιέχουν ορισμένες επικίνδυνες ουσίες, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 2, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας αυτής,

2) να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.